

Temná YA fantasy od autorky série RANHOJIČKA

LOVKYNĚ STÍNŮ

Lynette Noniová

FRAGMENT

Lovkyně stínů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Lynette Noniová

Lovkyně stínů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

LOVKYNĚ STÍNŮ

Lynette Noniová

přeložil Zdík Dušek

FRAGMENT

Poznámka autorky

Tato kniha je temná young adult fantasy, která může obsahovat citlivá témata. Pro jejich detailní přehled navštivte web lynettenoni.com/shadow-reaper.

Shadow Reaper

Text copyright © 2026 by Lynette Noni. All rights reserved.

Map illustration copyright © 2026 by Francesca Baerald

Cover image © Kseniia Vladimirovna / Shutterstock.com

Translation © Zdík Dušek, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-253-7851-9

ISBN e-knihy 978-80-253-7866-3 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-7867-0 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-7853-3 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Jen Azantianové

Tato kniha by nevznikla bez toho, že jsi mě přivedla zpátky k životu.

Děkuju, že jsi moje agentka, moje přítelkyně, můj zázrak.

OSTROV ELVERDIN

AMETRINOVÉ MOŘE

VĚŽ NEVARNOST

JEZERO MIRTIS

ZÁPADNÍ
OBELISK

PRÍSTAVIŠTĚ

MLŽNÝ LES

NEKROPOLE

Slovníček pojmů

Elixen: Jiné slovo pro magii.

Posvěcené prameny: Tři zdroje (zřídla) čisté magie, které zásobují svět elixenem.

Černá mlha: Smrtící mlha obklopující ostrov Elverdin.

Obelisky: Čtyři ochranné kameny z obsidiánu, které obsahují sílu posvěceného pramene a chrání město Aravell před černou mlhou.

Poskytnutí: Obřad, při němž děti ve věku čtrnácti let či mladší odevzdávají svou magii, aby napájela obelisky chránící město před černou mlhou.

Vyhoření: Bolestivá smrt nebo bezduchý život zapříčiněný nárůstem nestabilního elixenu.

Požírač: Osoba, která vysává elixen jiným bytostem. Všichni požírači mají bystřejší smysly, jsou rychlejší a silnější, rychleji se hojí a žijí déle – to vše jako důsledek kradené magie.

Lovec: Osoba, která stíhá požírače. Všichni lovci mají na dlani vytetované znamení – tři překrývající se kruhy symbolizující jejich přísahu chránit, ctít a sloužit –, které začne hrát, kdykoliv jsou nablízku požírači.

Mělčík: (*běžný*) Osoba s nízkou hladinou elixenu, která ve většině případech nepostačuje k vykonání jakéhokoliv kouzla.

Mág: (*vzácný*) Osoba s vysokou hladinou elixenu, která jí umožňuje provádět mocná kouzla. Většina mágů se při učení specializuje na jednu konkrétní oblast a následně získávají takové tituly jako alchymista, nebeský mág, léčitel, konstruktér, zaklínač a jiné.

Dávní mágové: Mágové, kteří žili v dávných dobách.

Pramágové: Nesmrtelní mágové považovaní za bohy. Jsou označováni i jako „bohové starých časů“.

V chudinských čtvrtích Aravellu panovalo kolem půlnoci strašidelné ticho.

Pro většinu lidí bylo příliš nebezpečné pohybovat se takhle pozdě na ulicích. Strážní z Nox Custodia ukládali přísné tresty každému, koho přistihli po zákazu vycházení venku, a jejich kreativita při vymýšlení trestů byla vyhlášena. Sedmnáctileté Viridii Solaceové nicméně strážní starosti nedělali – stačil by jediný pohled na znak, který se jí skvěl na šarlatovém plášti, a drželi by se od ní dál. Větší obavy jí působilo to, co se skrývalo ve stínech. *Kdo* se skrýval ve stínech.

Její kořist.

Důvod, proč chodila po liduprázdných ulicích tak pozdě v noci, kdy se jen ti nejzoufalejší obyvatelé odvážili vystrčit nos zpoza zapečetěných dveří.

Ti nejzoufalejší obyvatelé – a ti nejnebezpečnější zločinci.

Viri sklopila oči právě včas, aby spatřila, jak se měsíční svit odráží od kaluže na dlažebních kamenech – jednalo se o zvratky, moč nebo něco obdobně odporného. Možná všechno dohromady, aspoň podle zápachu. Ani po několika letech, během nichž v hloubi chudinských čtvrtí lovila

požírače, si stále nezvykla na pach nemytých těl, rozkladu a přetékajících stok. Některé dny se bála, že už nikdy nebude doopravdy čistá, ani kdyby se drhla sebevíc.

S fantomovým pocitem, že jí ohavná tekutina přilnula k nohám, se Viri otrásla. Pohybovala se rychle, ale na špinavé křižovatce se zastavila a zauvažovala, kterým směrem se má vydat: na západ k jezeru Mirtis, nebo na východ, kde povrchové město volně přecházelo do trojhory Tridus? Zavřela oči, aby se mohla soustředit, a o chvíli později ucítila teplo na dlani. Instinkt ji táhl k západu.

Vykročila do hlubší tmy a ještě zrychlila. Znamení lovce na dlani se zahřívalo čím dál víc a navádělo ji ke kořisti. Znamení – tři překrývající se kruhy symbolizující přísahu chránit, ctít a sloužit – získala v den, kdy se stala vyučenou lovkyní požíračů. U většiny noviců výcvik končil v osmnácti letech, ale Viri si vysloužila znamení už před rokem, v pouhých šestnácti. Zázračné dítě, jak ji označovala její trenérka. Ve skutečnosti ale jen měla pádnější důvody než většina ostatních chtít, aby všichni požírači do jednoho dostali, co jim patří.

Zepředu k ní dolehlo hrubé pokřikování. Zamračila se nad nečekaným zvukem a pokračovala v chůzi. Byla blíž jezera Mirtis, než by se jí líbilo, a jasně si uvědomovala nebezpečí, jež číhá za západním obeliskem na jeho břehu. Takhle hluboko v chudinských čtvrtích byla ochrana obelisků významně slabší, a právě proto – spíš než kvůli Nox Custodia – zde většina rozumných obyvatel zůstávala v noci doma za pečlivě zapečetěnými dveřmi, kde byli chráněni před černou mlhou... a před trýznivou smrtí, již způsobovala každému, kdo s ní přišel do styku.

Během dne čtyři obelisky kolem města zatlačovaly mlhu k okrajům ostrova Elverdin, kde se vznášela jako vražedný oblak nad neobydlenými lesy a mořskými útesy, a umožňovaly obyvatelům Aravellu, aby žili svoje životy v relativním bezpečí. Po setmění, když zesílil vítr od moře, však ani obelisky nedokázaly zabránit tomu, aby se mlha nerozšířila do vnitrozemí ostrova – proto většina Aravellanů bydlela v nitru hor nebo v podzemním městě.

Viri se jako každý rozumný člověk černé mlhy bála, a chtěla tedy dokončit lov co nejdřív a vrátit se domů.

Znamení na dlani najednou zažhnulo – varovalo ji, že se blíží k cíli. O několik kroků dál vyšla zpoza rohu polorozpadlého domu a odhalila zdroj hluku: zachátralou hospodu, která vypadala, že se co nevidět zhroutí.

Viri chvíli jen tak stála uprostřed páchnoucí ulice a uvažovala, co za lehkomyšlné hosty se nebojí ani mlhy, ani strážných. Pak ale zavrtěla hlavou a vykročila, odhodlaná splnit svůj úkol. Pokud vše proběhne podle plánu, možná dokonce stihne několik hodin spánku, než se začne rozednívat.

Přiblížila se k hostinci – podle rozbitého vývěsního štítu nad vchodem se jmenoval U Kapajícího sudu –, prošla otlučenými, plesnivými dveřmi a s novým úžasem se rozhlédla po půlnoční zábavě. Noční oslavy se běžně odehrávaly v podzemním městě a v nitru hor, kde nebylo třeba vyhlašovat zákazy nočního vycházení a obyvatelé mohli dělat, co se jim zlíbilo, v libovolnou denní či noční hodinu, ale jen vzácně se pořádaly na povrchu, kde po setmění mohlo člověka zabít pouhé dýchání.

Hosty podniku U Kapajícího sudu podle všeho nijak netížila nebezpečí číhající v okolním světě – hlasitě si povídali a nevázaně se smáli. Když mezi nimi Viri procházela, páčil ji v nose štiplavý pach rozlitého piva a nemytých těl. Znamení na dlani stále žhnulo a prozrazovalo jí nejen to, že někde tady uvnitř je požírač, ale že dokonce právě teď někomu vysává elixen.

Viri byla odjakživa citlivější na magii než většina ostatních – tato citlivost napomohla rychlosti, s níž se stala lovkyní, a ochránila ji během řady střetů s požírači –, ale ani ona nedokázala určit přesnou polohu kořisti. Věděla jen, že se požírači nikdy nevzdávají bez boje, a pokud se tenhle už začal krmit, pak jeho oběti nezbývá mnoho času.

S naléhavým vědomím, že si musí pospíšet, přistoupila k muži ve středním věku, který naléval pití za špinavým barovým pultem.

„Co to bude?“ zeptal se jí nevrle, aniž by přestal čepovat pivo. Načepoval tři korbele s přetékající pěnou a přesunul je k rozjařeným zákazníkům.

Viri ukázala na šarlatový plášť se stříbrně vyšitým kruhovým znakem lovců nad srdcem a řekla: „Hledám...“

„Nechci žádný problémy,“ přerušil ji barman a přejel ji pohledem od hlavy po paty: černý kožený úbor pod pláštěm, rusé vlasy s nezvyklými stříbrnými prameny spletené do copu, oči neobvyklé levandulové barvy. „Ať hledáš cokoliv – nebo *kohokoliv* –, tady ho nenajdeš.“

Pálení na dlani Viri říkalo něco jiného, ale když se znovu rozhlédla po hostinci, viděla jen samé bujaré hosty. Nikde žádná stopa po magii – ani smrti.

„Všiml sis dnes večer něčeho nezvyklého?“ zeptala se. „Nějakých nových tváří nebo...“

Muž ji opět přerušil. Přesunul korbél po pultu s takovou razancí, že za nádobou zůstávala na odřeném dřevě mokrá stopa z rozlitého piva. „Už jsem ti říkal, lovkyně, že tady nic nenajdeš. Nejlepší bude, když půjdeš jinam.“

Viri si všimla krůpěje potu, která mu stékala po spánku na větrem ošlehanou tvář, toho, jak se na ni vždycky neklidně podívá a hned zase odvrátí zrak, chvění jeho rukou, zatímco dál čepoval pivo. A konečně zaznamenala i to, jak nepatrně trhl bradou k přivřeným dveřím v zadním koutě místnosti.

Kývla a vykročila po lepkavé podlaze. Proplétala se mezi hlučnými hosty – mnozí z nich se jí odklidili z cesty, jakmile postřehli barvu jejího pláště – a přiblížila se ke dveřím.

Když nahlédla za ně, viděla jen úzké schodiště, které klesalo kamsi do tmy. Našpulila rty – věděla, že i to nejtišší zavržení prastarého dřeva ji připraví o okamžik překvapení. Náhlý a naléhavý výšleh v dlani ji však přiměl, aby odhodila opatrnost a bezhlavě seběhla do vlhkého sklepa. Bezplamenné stálouče ozařovaly změt' sudů, beden a džbánů, ale její pohled okamžitě zakotvil na dvou postavičkách, které se tiskly k zadní stěně, na mohutném muži, jenž se k nim blížil...

A na těle, které právě odhodil.

Na zemi leželo dítě, sotva dvanáctileté, se zavřenýma očima a nehybnou hrudí.

Viri přišla pozdě na to, aby ho zachránila.

Ale dorazila včas, aby mohla zachránit zbylé dvě děti, chlapce a dívku, kteří se choulili jeden k druhému. Děs v jejich usazených tvářích prozrazoval, že přesně vědí, jaký netvor před nimi stojí.

Viri ještě nezahlédl, ale ten muž – požírač – znehybněl, otočil hlavu jejím směrem a poodhrnul rty v úšklebku. Měl plavé vlasy a modré oči. Snad mohl být i pohledný, nebýt čerstvé, neředěné magie, jež z něho sálala, a výrazných černých cév na rukách a holých předloktích, jež vypovídaly o tom, že právě obětoval nevinný život. Zčernalé žíly, viditelné pouze lovcům a požíračům, mu zůstanou, dokud uloupená magie nevyprchá – jako důkaz jeho krutých zločinů.

Zločinů, za něž co nevidět zaplatí.

Požírač udělal první krok k Viri a zašklebil se ještě víc. Oči měl zastřené tím, jak se teprve přizpůsoboval nárůstu elixenu v těle. Množství magie se u jednotlivých dětí lišilo, ale vždycky stačilo k tomu, aby požíračům zaručilo vyšší rychlost i sílu, bystřejší smysly a rychlejší hojení ran. V některých případech jim i přidalo několik let života.

Uloupených let.

Jednalo se o příliš vysokou cenu, a stejně velké byly i výčitky svědomí, jež Viri cítila kvůli každému člověku, kterého se jí nepodařilo zachránit. Dnes v noci už ale nezemře nikdo další, nebudou žádné další oběti, nad nimiž by musela truchlit. Jen spravedlnost.

A jednoho dne i pomsta.

Takhle krátce po načerpání elixenu bude požírač silnější a rychlejší – příliš silný na to, aby se s ním Viri mohla měřit, takže mu nehodlala dovolit, aby zaútočil jako první. Věděla, že by okamžitě získal navrch. Bez váhání se vrhla kupředu a rozvinula zlaté filium, jež nosila omotané kolem zápěstí. Vzápětí jí máchla jako bičem. Kovová zbraň se mihla prostorem mezi nimi a zasáhla by cíl, nebýt toho, že muž v posledním zlomku

vteřiny uskočil. Šedý plášť mu zavlál kolem těla a ozvalo se tříštění skla, když vrazil do police se džbány. Viri okamžitě znovu zaútočila a požírač musel opět uhnout – při tom rozbil další nádoby –, ale tentokrát se vzpamatoval rychleji a skočil k ní s napřaženými rukama, na nichž byly stále vidět černě zvýrazněné cévy, jako by ji chtěl zardousit.

Viri mu k tomu nedala příležitost. Uskočila a máchla filiemi níž u země, proti mužovým kotníkům, aby ho zastavila. Zkusila to ještě dvakrát svižně po sobě, ale požírač zůstal díky zvýšené rychlosti o krok napřed.

Najednou se ocitl přímo před ní a jeho pěst jí letěla proti obličejí. Ten pohyb byl tak rychlý, že Viri viděla jeho ruku rozmazaně, a jen díky rokům tréninku včas otočila hlavu a vyhnula se roztržení lícni kosti. I tak ji tvrdě zasáhl a Viri zasykla, když jí prsten na jeho prostředníku roztrhl kůži. Z rány se okamžitě vyřinula krev, ale ona nedbala na bolest a stáhla se za dřevěný sud – snažila se od protivníka vzdálit, aby mohla opět použít filium.

Požírač nebyl žádný hlupák – věděl, co by s ním provedl jediný dotyk její zbraně, stejně jako věděl, že při boji zblízka ji Viri nemůže účinně použít, a tak se vrhl vpřed a opět se ohnal pěstí. Viri znovu uhnula a odvrátila se, ale když se narovnávala, uslyšela, jak děti varovně vykřikly. Muž vytrhl z pouzdra dýku a bleskurychle k ní přiskočil. V záři věčných svítilen se zablýskla čepel.

Viri lovila požírače dost dlouho na to, aby věděla, jak se mezi sebou liší. Někteří se chytali snadno, zejména ti, kteří vysávali oběti teprve krátkou dobu a nebyli zvyklí na elixenem zvýšené schopnosti. Totéž platilo pro požírače závislé na návalu euforie, kteří raději zůstávali v omámeném stavu, než aby se bránili zatčení.

Její současný protivník ale nebyl ani nováček, ani závislý – očividně uměl kradenou magii používat a taky měl bojový výcvik. Oboje z něj dělalo nebezpečného soupeře.

Nebyl však tak nebezpečný jako Viri.

Všimla si jeho dýky ve chvíli, kdy sestoupila do sklepa. Věděla, že ji vytáhne – a čekala.

Jeho úšklebek a vítězosláva v očích, když proti ní bodl, jí prozradily, že je úplně stejný jako všichni ostatní požírači: natolik arogantní, aby ji podcenil. Všichni předpokládali, že filium je její jedinou zbraní, nebo přinejmenším jedinou, která by je mohla zneškodnit. Muž, který se proti ní vrhl, se tolik soustředil na hrozbu ze strany kovového vlákna, že vůbec nepostřehl, jak Viri sahá do pláště pro lahvičku a palcem z ní vytahuje zátku.

Neuniklo mu nicméně, jak mu lovkyně fouká stříbrný prášek přímo do obličeje.

Požírač vytřeštil oči. Poutoprach rychle zaúčinkoval a znehybněl ho uprostřed smrtícího výpadu dýkou, s čepelí mezi jejich těly.

Viri sklopila oči a uviděla, jak málo chybělo, aby ji dýka probodla, ale neztrácela čas úvahami nad tím, co se mohlo stát, kdyby experimentální – a *nezákonný* – prášek nezabral, ani si nevychutnávala požíračovu bezmoc. Vzhledem k množství elixenu, jež mu proudilo žilami, ho poutoprach nezadrží na dlouho – proto mu rychle vyrazila dýku z prstů a spoutala mu zápěstí filiem. Tím ho zároveň připravila o nadpřirozenou sílu. Dokud bude omotaný zlatým vláknem, magie pro něj nejen zůstane nedostupná, ale dokonce mu bude neustále odčerpávat energii, protože se bude snažit bojovat proti účinkům filia. Požírač tak bude brzy slabý a zranitelný – a zcela vydaný Viri na milost a nemilost.

Sotva od něj ustoupila, účinek poutoprachu odezněl a požírač se zapotácel. Nesnažil se pokračovat v útoku, jen hledal ztracenou rovnováhu, aby neupadl.

„Co jsi mi to provedla?“ zachraptěl, načež znovu opilecky zavrával.

Viri si nebyla jistá, jestli se jí ptá na filium, nebo na poutoprach. V každém případě mu prostě oznámila: „Ve jménu cechu lovců jsi zatčený za nezákonné odčerpávání elixenu a s ním související zločiny proti lidstvu.“

„Jsem nevinný,“ řekl – nebo se o to aspoň pokusil. Slova z něj vyšla nezřetelně a zastřeně, síly mu rychle ubývaly.

Viri nevěřícně povytáhla obočí a podívala se na tělo chlapce, jež leželo necelý metr od ní. Zároveň si ale vzpomněla na zbývající dvě děti, které

ji sledovaly očima vykulenýma úžasem. V obličejích se jim dosud zračil strach, ale podbarvovala ho i opatrná naděje.

„Nehýbej se,“ nakázala požírači a vykročila k dětem.

„Ty mi nemáš co rozkazovat,“ zavrčel a vrhl se za ní, jenže zakopl o sud, který převrátili během potyčky, a skončil na zaprášené zemi plné střepů.

Za normálních okolností by jeho slabost vyvolala ve Viri obrovské zadostiučinění – zejména vzhledem k tomu, že se ji před chvílkou pokusil vykuchat –, ale filium ho vyčerpávalo takovým tempem, že zanedlouho ztratí vědomí. I když Viri viděla účinky filia už mnohokrát, pořád si nezvykla na to, jak rychle požírače oslabuje. A byť to většinou vítala, teď nestála o to, aby musela vléct mužovo těžké tělo až do Podzámku, takže potřebovali vyrazit, *hned*.

Ale nejdřív...

„Je někdo z vás zraněný?“ zeptala se děti a přikročila k nim. Pod podrážkami jí zapraskaly skleněné střepy. Pořád pevně držela filium, jehož druhý konec poutal požírače. Ten se právě s hlasitými kletbami snažil vyhrabat na nohy. Už nepředstavoval žádnou hrozbu.

Děti zavrtěly hlavami a roztráseně vstaly. Nejistě se opíraly jedno o druhé.

Když Viri viděla, jakou přestály hrůzu, a při vědomí toho, co se jim mohlo stát – a co se skutečně *stalo* jejich zavražděnému druhovi –, se musela několikrát zhluboka nadechnout, aby potlačila vztek.

Spravedlnost, připomněla si. Tím, že požírače zatkla, dosáhla toho, že bude souzen za svoje zločiny. A hodlala pokračovat ve své práci, aby to samé platilo pro všechny požírače na celém Elverdinu.

„Teče ti krev,“ zašeptala dívka a ukázala na Virinu tvář.

Viri na svoje zranění úplně zapomněla, i když se teď přihlásilo o slovo palčivou bolestí. „Jsem v pořádku. To je jenom škrábnutí.“ Ohlédla se po požírači, kterému se konečně podařilo vstát, a obrátila se zpátky k dětem. „Nebojte se – ten už nikdy nikomu neublíží.“

Obě děti se okamžitě podívaly na mrtvého chlapce a Viri v duchu zaklela nad neopatrnou volbou svých slov. „Znali jste ho?“ zeptala se jemně.

Znovu zavrtěly hlavami a Viri s úlevou vydechla. Ztráta života byla sama o sobě tragická, ale tyhle dvě děti aspoň nemusely žít s traumatem z toho, že viděly, jak umírá jejich kamarád.

„Pojďte – odvedu vás odtud,“ řekla ve snaze dostat je co nejrychleji z tohoto stísněného sklepa.

Vykročila s nimi do schodů a trhla filiemi, aby přiměla klopýtajícího požírače k pohybu. Vystoupali do rušného hostince a prodrali se davem k baru. Hostinský pořádkem čepoval pivo, ale zarazil se, když spatřil Viri s doprovodem. Při pohledu na děti několikrát naprázdno otevřel a zavřel pusou. Viri chápala jeho údiv – stávalo se jen vzácně, *příliš* vzácně, aby někdo přežil útok požírače.

Zvýšeným hlasem, aby ji bylo slyšet přes panující hluk, se zeptala: „Jak daleko je nejbližší portál?“

Hostinský se vzpamatoval z překvapení. „Jeden je zhruba blok odtud, těsně před jezerem.“

Viri se zašklebila – netoužila po tom přiblížit se k hranicím ochrany obelisků ještě víc, ale jinak by jí nezbývalo nic jiného než dlouhá cesta povrchovým městem s rychle slábnoucí kořistí. Bude to muset risknout.

Položila na pult zlatou minci. „Za nepořádek, který jsme nadělali dole,“ řekla. „Máte tu kuchyni?“ zeptala se potom. Muž přikývl a Viri vysázela na bar další tři mince. Kývla na obě děti. „Potřebovaly by něco teplého k jídlu. Postarejte se o ně, než dorazí strážní – vyslechnou je a odvedou domů.“

Jestli se barmanovi nezamlouvala představa, že mu pošle do hostince někoho z Nox Custodia, nechal si to pro sebe a jen se souhlasným zabručáním strčil mince do kapsy. Viri se nezmínila o třetím dítěti – věděla, že strážní odnesou tělo a zpraví chlapcovu rodinu.

Otočila se k oběma dětem a konejšivě se na ně usmála. „Tady budete v bezpečí, dokud nedorazí strážní. Nepotrvá to dlouho.“ Vůbec se jí nelíbilo, že je tu nechá po tom všem, čím právě prošly. Kdykoliv na lovu zachránila někoho živého, toužila s ním zůstat a utěšovat ho. Byla ale pro

ně cizí osoba a obě děti na tom budou líp, když je tu nechá a řekne o nich na noxském ústředí.

„Oba jste moc stateční,“ dodala tiše a volnou rukou jim postupně stiskla chvějící se ramena. „Na to nezapomeňte, až se vám v následujících dnech budou vracet vzpomínky na dnešní noc.“

Viděla, jak váhavě přikývly, a pomohla je usadit na židle v neklidnějším koutu místnosti, kde už na ně čekaly dva zmrzlinové poháry. Nešlo o teplé jídlo, o jaké požádala, ale když se tázavě podívala na barmana, ten jen pokrčil rameny a kývl na děti, které se pustily do zmrzliny, jako by se právě nestaly svědky vraždy a málem samy nezemřely.

Viri věděla, že děti dokážou být neskutečně odolné, ale taky jí bylo jasné, že hrůza, již obě dnes v noci prožily, s nimi zůstane už napořád.

Stejně jako s *ní* zůstávala hrůza, kterou kdysi prožila ona.

Potlačila vlastní vzpomínky, odvrátila se od dětí a vyvlekla požírače na čerstvý noční vzduch. Celou cestu špinavou ulicí k jezeru klel a nadával, ale jeho urážky ztrácely na nápaditosti s tím, jak mu ubývaly síly. Viri si ho nevšímala – soustředila se na tmu kolem sebe, v níž se snažila rozeznat případné stopy smrtící černé mlhy.

Ulevilo se jí, když prošli kolem polorozpadlého domu a ona před sebou konečně uviděla jezero Mirtis. V měsíčním svitu se třpytila indigová hladina a po mlze nebylo nikde ani památky. Po pár dalších krocích spatřila portál – tři metry vysoký oblouk vytesaný ze stříbřitých magkamenů, který zářil do noční tmy.

Byli přibližně čtyři metry od portálu, když její zajatec přestal klít na dost dlouho, aby řekl: „Tohle ti neprojde, lovkyně.“ Z hlasu mu číselá výhrůžka. „Pastor po tobě půjde. Po vás *všech*, ale obzvláště po *tobě*.“

Viri se mimoděk zastavila a podívala se na požírače, který jí povýšeně oplácel pohled.

„Myslíš, že jsem tě nepoznal, Viridie Solaceová?“ pokračoval a rty mu zkrivil úsměšek. „Ty vlasy, ty oči – všichni víme, kdo jsi. Známe tě, lovkyně. A jednoho dne náš Pastor...“

„Co?“ skočila mu Viri do řeči. „Co uděláš? Bude se dál schovávat jako posledních sedm let?“ zeptala se hlasem ostrým jako břitva, aby zakryla vlnu emocí, jež se v ní zvedla. „Všichni lovci na ostrově ho celou dobu hledají, včetně mě. Říkáš, že po nás jde? Po mně? Tak mu vyříd', ať si sakra pospíší.“ Naklonila hlavu ke straně a nasadila vlastní povýšený výraz – nechtěla, aby požírač poznal, jak jí srdce buší vztekem. „Vlastně počkej. Ty mu nebudeš moci vyřídit nic.“ Škubla filií a vyprovokovala ho k dalšímu zaklení, když málem upadl. „Tam, kam jdeš, nebudeš moci vyřídit *nic nikomu*.“

„On mě zachrání,“ zavrčel požírač. „Odmění mě za...“

Viri se ušklíbala. „Ani neví, že existuješ. Jsi jenom jeden ze zástupů jeho vraždících přísluhovačů.“

„To tedy nejsem. Jsem...“

„Tak kde je?“

Jedinou odpověď jí bylo ticho, přesně jak očekávala.

„Kdybys nebyl bezcenná nula, věděl bys to,“ pronesla výsměšně. „Jenže ty nemáš tušení, vid’?“

Přímo slyšela, jak požírač skřípe zuby. Chtěl zalhat – viděla mu to na očích. Chtěl tvrdit, že patří mezi Pastorovy nejvýznamnější spolupracovníky. Tím by získal jistou páku k vyjednávání. Jenže filium to nedovolilo – šlo o další účinek zlatého vlákna, který potrvá, dokud se ho bude dotýkat. Fungovalo jako magický elixír pravdy.

„Nikdy ses s ním ani nesetkal, co?“ popíchla ho Viri.

Požírač znovu zaskřípal zuby a Viri protočila panenky. Její napětí opadlo. Každá zmínka o Pastorovi požíračů – přinejmenším tom současném – v ní vzbudila silné emoce, ale tenhle zajatec navzdory všem výhrůžkám nevěděl nic, co by jí mohlo být k užitku. Byl prachobyčejný řadový stoupenec jako všichni, které Viri zatkla před ním.

Jednou ale najde způsob, jak se dostat k jejich vůdci. To byl ten důvod, proč se stala lovkyní, proč si vysloužila svoje znamení rychleji než ostatní novici, proč se neustále snažila být lepší, rychlejší, silnější. Vše, co během

posledních sedmi let dělala, mělo jediný cíl: dopadnout Pastora požíračů, nechvalně proslulého netvora, který zavraždil bezpočet nevinných.

Včetně jejích rodičů.

Pastor na rozdíl od svých přísluhovačů nestane před spravedlností. Ne, bude trpět.

Ačkoliv ani zdaleka ne tolik, jak by si zasloužil.

Viri se na okamžik ponořila do temných myšlenek a její odhodlání ještě zesílilo, jako vždycky, když pomyslela na Pastora. Potom ale narovнала ramena a vykročila se svým dnešním úlovkem k portálu, aby ho předala strážným. Tím bude její dílo pro tuto noc završeno.

Ale jednou najde samotného Pastora požíračů.

A pak konečně nastane okamžik pomsty.

O několik zoufale krátkých hodin později probudila Viri něčí ruka, která s ní hrubě zatřásla, a ona uslyšela až příliš veselý hlas. „Fungovalo to? Fungovalo?“ vyzvídal.

Viri zaúpěla, odstrčila svou nejlepší kamarádku Wynter Starlingovou a zakryla si hlavu polštářem. „Je moc brzy, Wyn. Nech mě být.“

„Není brzy a ty jsi zrádkyně.“ Wynter jí strhla polštář z hlavy. „Slíbilas, že mě vzbudíš, až se vrátíš domů.“

„Bylo pozdě.“ Viri rozlepila oči a zamračila se na ni. „A na rozdíl od některých *jiných*, já nechávám kamarády spát.“

„Já nepotřebuju spát – potřebuju odpovědi. Tak povídej.“

Viri se pokusila zmocnit polštáře, ale Wynter ho odhodila na druhou stranu místnosti probodla svou přítelkyni pohledem. Viri odevzdanež zabručela a zvedla se do sedu. Wynter měla pravdu, že nebylo nijak časně: rychlý pohled na sluneční světlo za zapečetěným oknem ložnice v polovině svahu hory Tembris – prostředního ze tří vrcholů označovaných dohromady jako Tridus – jí prozradil, že je přinejmenším polovina dopoledne.

„Meera mě zabije,“ zahučela Viri, když si uvědomila, že prospala ran-
ní výcvik. Ani konejšivý pohled na jezero, které se třpytilo na slunci, ne-
zmírnil její hrůzu z toho, že se bude muset omluvit své trenérce, která
zároveň stála v čele cechu lovců.

Wynter si přehodila lesklé černé vlasy přes rameno a přimhouřila sa-
firové oči. „Jestli si nepospíšíš a neřekneš mi, co se dělo v noci, bude si
muset stoupnout do fronty,“ pohrozila.

Viri věděla, že po ní její kamarádka nechce detailní popis nočního
honu, ani ji nezajímá požírač, který skončil v cele Podzámku hluboko
pod horou. Wynter chtěla vědět jedinou věc.

„No tak, V., prosím. *Fungovalo* to?“

Viri ji nechala čekat ještě několik vteřin – jako trest za hrubé probu-
zení –, ale pak se konečně usmála. „Fungovalo,“ řekla. „Jsi génius. Ale to
už sama dobře víš.“

Wynter vítězoslavně zvedla ruce do výšky a zavýskla. Pak ale ztichla
a v obavách zaletěla pohledem k zavřeným dveřím pokoje.

„Předpokládám, že tvoje mamka je doma?“ odhadla Viri suše.

Wynter se kousla do rtu a přikývla. Viri potlačila úsměv. Sarielle Star-
lingovou – matku Wynter a zároveň Virinu poručnici – nepotěší, pokud
zjistí, co její milovaná dcera dělá ve volném čase. Už takhle Sarielle tvrdila,
že se o ni pokouší infarkt, kdykoliv se Viri vypraví na lov, takže pokud by
věděla, že její vlastní dcera dělá pokusy a věnuje se přísně zakázané alchy-
mii, vyděsilo by ji to. Nejen protože Sarielle působila jako konzulka –
politický vůdce ostrova Elverdin –, ale protože alchymie byla nebezpečná,
a to bezpočtem způsobů. A přesto...

„V noci jsi mi zachránila život,“ přiznala Viri, když si vybavila, jak málo
chybělo, aby ji požírač probodl dýkou. „Jen díky poutoprachu jsem ne-
skončila rozpáraná.“

Wynter vykulila nápadně modré oči. „Vážně?“ vydechla. Pak ale na-
klonila hlavu ke straně a zadívala se přítelkyni na tvář. „Bylo to před tím,
nebo po tom, co tě praštil do obličeje?“

Viri se dotkla oteklé líce a trhla sebou, když ji ten dotek zabolet. „Vypadá to hodně zle?“ Wynter neodpověděla. „Na stupnici od jedné do desítky, jak moc bude tvoje mamka vyšilovat?“

„Kdyby sem vešla právě teď? Určitě by to byla aspoň jedenáctka.“ Wynter vylovila ze šedivého roucha, jaké nosili všichni studenti ranhojičství, lahvičku a spiklenecky mrkla. „Ale jestli si to ošetříš tímhle a pár minut počkáš, snížíš její paniku na trojku. Možná dokonce na dvojku.“

Viri převzala od kamarádky známou – a taky zakázanou – hojivou mast a potřela si s ní bolavou tvář. „Už jsem ti dneska řekla, jak moc tě mám ráda?“

„Ještě ne,“ odpověděla Wynter a uklidila lahvičku zpátky do kapsy. „Ale na tvou obranu, teprve ses probudila.“ Udělala si na Virině posteli větší pohodlí. „Teď mi pověz, jak přesně poutoprach fungoval. Nic nevynechej.“

Viri poslechla – popsala, jak na požírače použila stříbrný prášek, a odpovídala na Wynteřiny četné otázky, zatímco se snažila nevnímat šimravý pocit ve tváři vyvolaný tím, jak jí mast zacelovala poškozenou kůži.

„Zapomněla jsem započítat, jak jsou po načerpání elixenu silní,“ zamumlala Wynter zamyšleně. „Ještě si pohraju se složením a zkusím, jestli by příště nemohly účinky vydržet delší dobu.“

Viri pokrčila rameny. „Poutoprach účinkoval tak, jak bylo potřeba. Stačí pár vteřin, abych je mohla spoutat fíliem.“

Wynteřin zamyšlený pohled zmizel a nahradil ho přísný výraz. „Moc se na tu svoji zbraň spoléháš. Možná je jedinečná, ale jestli někdy přestane fungovat...“

„Pak budu mít v rukávu tvoje alchymistické triky,“ přerušila ji Viri. Tuhle přednášku už v minulosti slyšela. „A k tomu i svoje lovecké zkušenosti a schopnosti. Nedělej si o mě starosti, Wyn. Dokážu se o sebe postarat s fíliem i bez něj.“

„Já vím, že dokážeš.“ Wynter se přestala mračit. „Ale samozřejmě si o tebe dělám starosti, stejně jako ty o mě.“

„To proto, že potají chodíš tam, kam nemáš, a porušuješ zákon.“ Viri se znovu dotkla tváře a zjistila, že otok i bolest téměř zmizely. „Ačkoliv musím uznat, že z toho rozhodně mám prospěch.“

„No, s nikým jiným se o výsledky svých pokusů podělit nemůžu, nebo ano?“ řekla Wynter a mírně našpulila rty. „Zavřeli by mě do Podzámku se všemi těmi odpornými požírači, které chytáš.“

„Možná existuje pádný důvod pro to, aby tě tam zavřeli,“ odpověděla Viri. „Jako třeba, já nevím, aby ti zachránili život? I všem ostatním?“

Wynter odmítavě mávla rukou. „Alchymie není nebezpečná, když víš, co děláš.“

„Jenže to ty *nevíš*. Vymýšlíš všechno za pochodu.“

„Přesně to ti nejlepší alchymisté dělají.“

Viri prudce vydechla, zpola pobaveně, zpola podrážděně. „To nemůžeš nijak vědět, protože ses v životě s žádným nesetkala. Všechno, co víš, ses naučila sama z nějakých zatuchlých starých knih a díky tomu svému nepřírozeně velkému mozku.“

„Čímž se vracíme k tomu, že z mého studia máš prospěch, a víc o tom nebudeme mluvit,“ pronesla Wynter tónem, který nepřipouštěl námitky.

Viri se s hlasitým povzdychem vzdala, ale jenom proto, že tenhle rozhor vedly už mnohokrát, a bez ohledu na to, jak moc se snažila kamarádku přesvědčit, Wynter byla jednoduše příliš zvědavá. Od okamžiku, kdy se k ní donesla šuškaná o prastaré magické metodě vytváření a přeměňování hmoty na pramágové vědí co, byla Wynter posedlá touhou zjistit vše, co se o tomhle tématu zjistit dá.

Naštěstí toho bylo jen velice málo, protože mágové alchymisté, kteří kdysi žili na Elverdinu, dávno odešli spolu se všemi ostatními magickými bytostmi, vzali si s sebou většinu knih i znalostí a nechali tu jen zbytky své někdejší moci: portály, obelisky, stálouče a několik vzácných a velice drahocenných magických předmětů. Virino filium bylo jedním z nich – zdědila ho po rodičích, kteří pracovali jako lovci, a měla ho schované, dokud si nevysloužíla vlastní znamení na dlani.

Ale to, co dělala Wynter... Dávni mágové studovali *roky*, než směli provozovat alchymii bez dozoru. Pokusy prováděné nezkušenou osobou nebyly jen nebezpečné, ale často přímo smrtící. A i když na Elverdinu nikdo nedokázal provádět kouzla jako dřívější mágové, k alchymii patřily i lektvary a směsi, jejichž chybná kombinace přísad mohla údajně zničit celé město. Riziko bylo tak vysoké, že alchymie na ostrově představovala jediný přísně zakázaný druh magie.

To však Wynter nezastavilo – její posedlost byla příliš silná, než aby se jí vzdala.

Viri si znovu povzdychla a nepříliš jemně odstrčila kamarádku z postele. Neměla sílu na další dohadování. „Musím se jít omluvit Meeře a *ty* bys ses měla učit, jak máš léčit lidi povolenými metodami bez magie.“ Zvedla na kamarádku obočí. „Nemysli si, že jsem si nevšimla, kolik hodin sis v poslední době nechala ujit.“

Wynter si urovnala šedé roucho a zamračila se na ranhojičský znak na rukávu. „Nesnáším to tam.“

„Já vím,“ přikývla Viri a došla si ke skříni pro čistý kožený úbor lovce. „Ale taky vím, že máš svou mámu až moc ráda na to, abys jí řekla, že je ti při pohledu na krev na omdlení, a zkazila jí sen, že se staneš přední aravellskou ranhojičkou.“

„Nejde jenom o krev.“ Wynter se přehnaně otrásla. „*Lidi* jsou nechutní.“

Viri zamaskovala úsměv tím, že se znovu otočila ke skříni a prohrábla se ramínky, aby našla čistý šarlatový plášť. „Jsi pro cech ranhojičů přínos, Wynter Starlingová, a nenech si od nikoho namluvit nic jiného.“

„Sama jsi říkala, že jsem ti v noci zachránila život,“ odsekla Wynter. „Byla bych naprosto spokojená, kdybych se učila, jak mám léčit pacienty magickými prostředky. Ale obyčejné léky? Dívat se na nemoci, bolest, smrt?“ Znovu se zachvěla. „Ne, díky.“

„Vím, že se budu opakovat, ale připomínám ti, že prostředky, kterým dáváš přednost, jsou *nezákonné*.“

„Jenom když tě chytí.“

Viri si odfrkla. „Tenhle argument si zkus říct mámě a uvidíš, co ti odpoví.“

Wynter zbledla, pak se zamračila a raději změnila téma. „Divím se, že nemáš víc naspěch.“

Viri si hodila úbor přes ruku a shýbla se k botám. „Meera bude kvůli zameškanému výcviku podrážděná, ale v záznamech o zatčeních uvidí, že jsem se vrátila hodně pozdě, a pochopí to.“ I tak své žákyni při dalším tréninku nakope zadek, ale to by se stalo tak jako tak.

„Já nemluvíím o Meeře,“ podotkla Wynter. „Myslela jsem, že hned po probuzení poběžíš na ústředí Nox. Dělá na mě dojem, jak silně se umíš ovládat.“

Viri se zarazila. „O čem to mluvíš?“

Wynter se nad jejím nechápavým tónem zmateně zamračila, ale zmatek rychle vystřídal neklid. „Moment – ty to nevíš?“

„Co nevím?“

Wynterina nervozita ještě vzrostla. „Dneska ráno jsem zaslechla mámu, jak mluví s kapitánem Farrowem. V noci se podařilo chytit někoho důležitého.“

Při zmínce o Dariku Farrowovi, kapitánu Nox Custodia, se Viri uvolnila. Strážní a lovci úzce spolupracovali na zajišťování bezpečnosti města, ale pořád se jednalo o oddělené organizace. Nox dohlíželi na všeobecné dodržování zákonů, lovci se specializovali na požírače. Jediná novinka, která by mohla Viri přimět, aby se rozběhla přímo na ústředí Nox Custodia, by musela pocházet od...

„Meera měla plné ruce práce, než aby jí to přišla oznámit sama,“ pokračovala Wynter. Viri jí teď opět věnovala plnou pozornost. „Není potřeba, aby se tahle informace rozšířila a vyvolala paniku – tak to aspoň Darik říkal mámě.“

Viri měla pocit, jako by se jí krev v žilách proměnila v led a vzápětí v oheň. Vzedmuly se v ní obavy následované vzrušeným očekáváním. „Koho se podařilo chytit, Wyn?“

Wynter zavrtěla hlavou. „Neslyšela jsem jméno. Vím jenom, že se jedná o nějakého vysoce postaveného požírače. O někoho z nejužšího okruhu Pastora.“

Viri se v první chvíli nemohla ani nadechnout.

Konečně, po mnoha letech pátrání, to mohl být průlom potřebný k tomu, aby se dostali k vůdci požíračů.

„Musím jít,“ vyhrkla a rozběhla se ke dveřím. Wynter ji chytila za loket.

„Oblečení, V.“ Ukázala na hromádku přehozenou přes kamarádčinu ruku a otočila ji ke koupelně. „Sice se mi líbí představa, jak vyslýcháš vražedného požírače v pyžamu, ale nejspíš by ses měla držet obvyklého outfitu ve stylu tvrdácké nakopávačky zadků.“

Viri sklopila oči k pastelově růžové noční košili, zaklela a odběhla se převléknout. Zvládla to v rekordně krátkém čase včetně omotání filia kolem předloktí.

„Dej mu to pěkně sežrat, lovkyně,“ řekla Wynter, když se Viri vrátila do ložnice. „Pak budu chtít slyšet všechny podrobnosti.“

Viri už se řítila ze dveří a dlouhou chodbou dál, takže k ní Wynteřina slova sotva dolehla. Z kuchyně slyšela Sarielle – což byla vzhledem k její zaneprázdněnosti vzácnost – a na vteřinu ji napadlo, jestli by tam neměla zajít. Ale její poručnice přísně oddělovala práci od domácích záležitostí, takže by Viri stejně neprozradila, co jí Darik řekl. Bude lepší, když se vydá přímo ke zdroji.

Vyběhla z domu a pustila se tunely vedoucími horou. Vdechovala zemitou vůni, jež se vznášela ve filtrovaném vzduchu, a sprintovala kolem rohů ozařovaných stáloučemi připevněnými k černé skále. Znovu pocítila vděčnost za to, že bydlí s konzulkou – díky tomu žila v oblasti s minimem sousedů a cestou k nejbližšímu portálu se nemusela vyhýbat davům lidí. A ještě větší radost měla z toho, že pozdní odchod z domova znamenal, že opadla časné ranní špička, kterou obvykle musela cestou na výcvik tolerovat. Teď mohla doběhnout přímo ke světélkujícímu oblouku

z magkamenů a proskočit jím bez sebemenšího zdržování. V duchu nasměřovala svůj přesun k portálu nejbliž u cíle.

Ústředí Nox Custodia se nacházelo hluboko ve Vertě, nejjihnější vrcholu trojhory Tridus. Zatímco horu Tembris až k vrcholu vyplňovala obydli jako to, kde žila Viri, prostředek Verty byl téměř dutý a do silných kamenných stěn dávní mágové vytesali spirálovitě stoupající patra, ve kterých sídlily různé cechy, městské služby a obchody. Obyvatelé tak měli v hoře dostatek prostoru na práci, studium i společenský život.

Vzhledem k tomu, že strážní potřebovali snadný přístup do Podzámku, sídlila jejich centrála na úpatí hory. Na recepci ústředí obloženou bílým mramorem se Viri dostala během několika vteřin po vyběhnutí z portálu.

U vchodu pro veřejnost stáli, jako vždycky, dva strážní v uniformě. Viri jim krátce kývla na pozdrav, prošla kolem recepčního pultu a vstoupila do výtahu. Jakmile se za ní zavřely dveře, stiskla spodní tlačítko a zakroužila rameny, když se jí po kůži s mravenčením přelila magie a výtah poháněný elixenem začal klesat.

Na hlavní správní podlaží to byla jen chvilka. Zde pracovali strážní, pokud zrovna nebyli na hlídce. Velký sál byl rozdělený na kóje a většinou tu panovalo ticho a klid. Dnes tu nicméně vládl chaos – všude se hemžili strážní v černých uniformách a občas se mezi nimi mihl i nějaký ten lovec v červeném plášti. Všichni očividně čekali na nové zprávy. Viri věděla, že by se měla připojit ke kolegům, ale právě teď jí na to chyběla trpělivost. Potřebovala odpovědi, a potřebovala je *hned*.

Prošla mezi kójemi a kolem kanceláří s otevřenými dveřmi přímo k opačné straně sálu, kde se zastavila před dřevěnými dveřmi zasazenými do skalní stěny. Na zlaté plaketi stálo KAPITÁN DARIK FARROW. Už se chystala zaklepat, když tu ji zarazil známý hlas.

„To je dost, že ses ukázala. Málem jsem po tobě vyhlásil pátrání.“

Viri se prudce otočila a uviděla svého druhého nejlepšího kamaráda, Sorena Archera, jak stojí s rukama založenými na prsou své noxské uni-

formy. Naleštěné stříbrné knoflíky a přezky jeho nepromokavého kabátu se dokonale leskly. Se svými pískově plavými vlasy a hřejivě teplýma očima byl ideálním reprezentantem Nox Custodia, nejen kvůli chlapecké pohlednosti, ale taky protože puntičkářsky dodržoval pravidla, což mu už vyneslo povýšení. Pro Viri nicméně napořád zůstane tím hubeným klukem, s nímž se seznámila první den výcviku – ona trénovala, aby se stala lovkyní, on, aby se stal strážným –, kdy měli spolu cvičně zápasit, aby otestovali nově nabyté schopnosti. Pouto tvořené krví a modřinami, jež mezi nimi vzniklo, vydrželo a od té chvíle se z nich stali nerozluční přátelé.

Kromě Wynter nikdo neznal Viri tak dobře jako Soren, takže ji nepřekvapilo, že tu na ni čekal. Škádlivý úsměv, který mu pohrával na rtech, však nahradilo zamračení, jen co po ní přejel očima.

„Co se ti sakra stalo s obličejem?“

„O nic nejde.“ Viri mávla nad jeho starostmi rukou. „Už je to mnohem lepší. Skoro to ani necítím.“

Soren sevřel rty – chápal, co to znamená. Stejně jako Viri neschvaloval Wynterinu posedlost alchymií, ale v jeho případě spíš kvůli tomu, že porušovala zákon, než kvůli nebezpečí, jemuž se vystavovala.

„Nezačínej,“ zastavila ho Viri, ještě než se nadechl. „Pak vynadej Wyn, ne mně.“ Otočila se ke dveřím. „Musím mluvit s Darikem a zjistit, co...“

„Není tady.“

Viri se obrátila zpátky k němu. „Kde je?“

„S Meerou. Mluví se svědky z poslední noci.“

„Se svědky?“ Viri nakrabatila čelo. „Kvůli čemu?“

Soren si prohrábl vlasy a na chvíli si rozcuchal světlé prameny, ty se ale rychle vrátily do téměř dokonalého účesu. „Ten požírač... jako by se tu prostě... *objevil*.“

Ten.

Dopadený požírač byl muž.

Viri znovu začala mravenčit kůže – s každou vteřinou v ní narůstala touha zjistit víc.

„Nikdo se nepřihlásil k odpovědnosti za jeho dopadení,“ pokračoval Soren. „Kapitán Farrow se domnívá, že se ten, kdo ho zatkl, bojí odplaty ze strany Pastora a neupozorňuje na sebe, aby ochránil svoji rodinu. Ať je to ale jakkoliv, máme v rukách vysoce postaveného požírače a spoustu nezodpovězených otázek.“

„Vyslechli ho?“ zeptala se Viri.

„Samozřejmě,“ přikývl Soren. „Ale odmítá cokoli prozradit. Prý bude mluvit s jedinou osobou.“

„S kým?“

„To kapitán neřekl. On i Meera zachovávají mlčení, dokud nezjistí víc.“

Viri se podrážděně otočila na podpatku a vykročila zpátky k výtahu.

Soren s ní srovnal krok. „Vůbec nemysli na to, na co určitě právě myslíš,“ varoval ji.

„Chci ho vidět,“ řekla Viri.

„V žádném případě.“

Nevsímala si ho. „Nepotřebuju tvoje svolení. Můžu...“

„Vlastně potřebuješ. Je v cele s vysokým zabezpečením tak hluboko v Podzámku, že k němu mají přístup jen strážní s dostatečně vysokým oprávněním.“

Zvláštní podtón v jeho hlase ji přiměl, aby se zastavila na mramorové dlažbě mezi dvěma prázdnými kójemi a přimhouřila na něj oči. „Co mi tajíš?“

Vypadalo to, že se Soren v duchu dohaduje sám se sebou. „Ten požírač není jen někdo z nejužšího okruhu kolem Pastora. Je... víc než to.“

Viri se rozbušilo srdce. Probudila se v ní podivná předtucha spolu s obavou. „Kdo je to, Sorene?“

Soren chvíli mlčel, jako by litoval, že s tím vůbec začínal, ale potom se jí podíval do očí. „Reeve Ashton,“ odpověděl. „Pastorův nejvěrnější služebník a pravá ruka.“

Reeve.

Ashton.

Viri několik vteřin neslyšela nic než zvonění v uších. Mysl jí zaplavily obrazy mladého chlapce s rozčepýřenými černými vlasy a stříbrnými očima, jež zářily jako hvězdy. Vynořovaly se i další vzpomínky, ale Viri je zahнала, než jí mohly připomenout cokoliv – nebo *kohokoliv* – dalšího.

Zapotácela se a jen mlhavě si uvědomovala, že Soren pokračuje tím, co už věděla: že Reeve je neblaze proslulý mezi strážnými i lovci a od časů, kdy před lety začaly kolovat zvěsti o jeho postavení, je považován za jeden z nejdůležitějších cílů. Pastor byl naproti tomu úplně jiný případ: jeho totožnost zůstávala pečlivě strážným tajemstvím známým jen jeho nejbližším.

A mezi ně patřil Reeve Ashton. Možná mu byl *vůbec* nejbliž.

Viri se znovu zapotácela, což Sorena přimělo ustaraně ji oslovit jménem. Vytrhla se ze zasnění. „Chci ho vidět,“ zopakovala ochraptěle a rysy jí ztvrdly. „Můžeš mi pomoci, nebo mě můžeš nahlásit. Ale každopádně tam jdu.“

Při pohledu na její odhodlaný výraz Soren potichu zaklel. „Nebude s tebou mluvit,“ řekl potom.

„Možná ne. Ale stejně to chci zkusit.“ Při posledním slově se jí zlomil hlas – jediný důkaz emocí, jež v sobě s námahou potlačovala.

Sorenovi zjihnł obličež. Seznámil se s Viri pouhých několik měsíců po smrti jejích rodičů, takže si dobře uvědomoval, čím teď prochází i jak důležité pro ni tohle zatčení je. Zároveň tu ale bylo mnoho věcí, které nevěděl. Věcí, které se nikdy *nesměl* dozvědět.

Jako například skutečnost, že Reevea osobně znala.

Nebo to, jak moc pro ni kdysi znamenal.

„Viri...“ Soren se jí zadíval do očí, v nichž nepochybně viděl její momentální muka, a hlasitě vzdychl. „Dobře, zavedu tě k němu. Ale jestli nás chytí, doufám, že využiješ veškerý vliv, který máš na konzulku, aby nás oba nezavřeli do Podzámku vedle Ashtona. Domluveno?“

Viri rychle přikývla. Soren si znovu povzdychl, zamumlal něco o nejlepších kamarádkách, které ho přivádějí k šílenství, a postrčil ji směrem

k výtahu. Sál kolem nich stále sršel chaotickou energií, ale Viri si toho sotva všímala – soustředila se jen na to, aby v sobě našla odvahu, již bude potřebovat k setkání s duchem, dávno pohřbeným v minulosti.

Naposledy Reevea Ashtona viděla před sedmi lety.

Před sedmi lety, které uplynuly ode dne, kdy jí Pastor požíračů zavraždil rodiče.

A zároveň dne, kdy Reeve odpřisáhl věrnost jejich vrahovi a oba vzápětí beze stopy zmizeli.

Až doteď.

3

Výtah rychle klesal pod horu, míjel řadu podlaží se střeženými celami Podzámku a každá vteřina jen prohlubovala Virin neklid.

„Ber ho jako každého jiného požírače,“ radil jí Soren. Viděl, jak se Viri nervózně ošívá, a špatně si vyložil její úzkost. „Nenech se od něj zastrašit. Na Ashtonovi není nic zvláštního kromě toho, jak blízko má k Pastorovi.“

Kéž by to tak bylo.

„Já nejsem zastrašená,“ ohradila se Viri. „Jenom se nemůžu dočkat, až uslyším, co řekne.“

„Pokud ses nenaučila číst myšlenky, moc bych nedoufal,“ varoval ji Soren. Viri si ale nedělala starosti s tím, že by Reeve nemluvil – její přítomnost by mu měla rozvázat jazyk. To bylo to nejmenší, co jí dlužil po... všem.

„Jeden nikdy neví,“ zahučela. „Možná ho pár hodin ve tmě přesvědčilo, aby změnil přístup.“

Reeve, jak si ho pamatovala, byl neskutečně tvrdohlavý, ale potřebovala Sorenovi ukázat sebevědomí, zejména vzhledem k laskavosti, kterou si od něj hodlala brzy vyžádat.

Výtah začal zpomalovat a Viri si uvědomila, že se potřebuje nějak rozpýtlit. „Co znamenají ty třpytky?“ zeptala se a po Sorenově tázavém pohledu mu ukázala na ruce pokryté lesklým prachem.

Zašklebil se a neúspěšně se je pokusil otřít o uniformu. „Jessy má nový výtvarný projekt,“ zabručel a dodal: „Mladší sestry jsou mor.“

Viri si představila Jessalyn Archerovou, Sorenova jediného sourozence, a rty jí zvlínil úsměv. Trináctiletá Jessalyn byla postrach okolí, ale zároveň dokázala být natolik roztomilá, že si všechny omotala kolem prstu – a své- ho staršího bratra především.

Než se stačila zeptat, jak přesně se třpytivý prach dostal až na něj, kabina se zastavila, ale dveře se neotevřely, což Viri ještě nikdy nezažila.

„Tohle budu mít u tebe,“ zamumlal Soren, přitiskl dlaň k řídicímu panelu a čekal, než ho složitá magie – vytvořená dávnými mágy – pozná a ověří, že má povolení ke vstupu na dané podlaží.

Vzápětí se tak skutečně stalo a dveře se otevřely. Za nimi se táhla dlouhá, tmavá chodba. Vypadala stejně jako chodby na ostatních patrech Podzámků – černé skalní stěny působily tísnivým dojmem a ty nej- slabší stálouče poskytovaly jen tolik záře, aby si Viri nepřipadala zcela slepá.

„Ashton je jediný vězeň tady dole, ale nevím, kam přesně ho umístili,“ řekl Soren, když vyšli z výtahu do vlhkého podzemního vzduchu. Filtrač- ní jednotky byly daleko a visel tu zemitý, zatuchlý pach, tak silný, že ho Viri cítila i na jazyku. „Může to být docela dlouhá cesta, podle toho, jak moc velký pocit samoty v něm chtějí vyvolat.“

Viri odhadovala, že hodně velký. Ale to bylo dobře, protože jejich shle- dání aspoň zůstane beze svědků. Zbývalo vyřešit jediný problém.

Zhluboka se nadechla, aby si dodala sílu, chytila Sorena za rukáv a za- stavila ho. „Potřebuju, abys počkal tady.“

Nevěřicně se zasmál. „Děláš si srandu, vid’?“

„Nedělám.“ Rozkročila se. „Chci si s ním promluvit o samotě. Možná bude ochotnější něco prozradit, když mě nebude vnímat jako hrozbu.“

„Jsi lovkyně, V.“ Soren máchl rukou k jejímu plášti. „Na někoho jako on nemůže nic působit hrozivěji.“

Na někoho jako on – protože Reeve byl požírač.

Viri na to odmítala myslet celých sedm let od chvíle, kdy ho viděla naposled. Ale právě tím se skutečně stal – vrahem, stejně jako jeho pán.

„Mám takový pocit,“ pronesla s vědomím, že to je jediný způsob, jak může kamaráda přesvědčit. Její pronikavá intuice byla dobře známá mezi lovci i strážnými a Soren na vlastní oči viděl, kolikrát se její instinkty ukázaly být správné.

„Pocit sem nebo tam, nelíbí se mi představa, že bys s ním měla být sama,“ odpověděl s čelem svraštěným nerozhodností.

Jeho váhání dalo Viri naději, a tak okamžitě pokračovala s přemlouváním. „Je zavřený v cele. Nemůže mi nic provést.“

„Může říct něco, čím tě rozruší,“ namítl Soren. „Některá slova zraňují víc než čepele.“

„To by aspoň znamenalo, že už nemlčí.“

„Mluvím vážně, Viri.“ Soren jí položil ruku na rameno, hnědé oči plné obav. „Mezi požírači jsi dobře známá.“ Mávl rukou k jejím nezvyklým vlasům a očím. „A Ashton se vyhýbal dopadení hodně dlouho – určitě není hlupák. Pozná tě, jakmile tě uvidí.“

Poznal by ji bez ohledu na její pověst, ale o tom Soren nevěděl.

„Kromě toho je nejbližší důvěrník Pastora,“ pokračoval, „takže si můžeš být jistá, že ví, co se stalo tvým rodičům. Využije toho, aby se ti posmíval. Aby ti *ublížil*.“

Viri polkla, ale nahlas řekla: „Může mi ublížit, jenom pokud mu to dovolím.“ Sejmula si jeho ruku z ramene a konejšivě ji stiskla. Vždycky měl sklony ji chránit – možná až příliš, stejně jako všechny své blízké. Ale nemohl ji chránit pořád a Viri to od něj ani nechtěla – a nepotřebovala. „Tohle není první požírač, proti kterému budu stát, Sore. Posmívali se mi už mockrát a mockrát se proti mně snažili použít smrt mých rodičů. Děkuju, že se tak staráš, ale mám hroší kůži. Opravdu.“

Všechno, co mu řekla, byla pravda, a přece... Jestli se Reeve odváží zmínit o tom, co se stalo toho dne před sedmi lety, pak mohly být Sorenovy obavy oprávněné. Na to nicméně nesměla myslet, jinak by nikdy nedošla k vězňově cele.

„Prosím,“ dodala tiše. „Potřebuju to udělat.“

Soren konečně ustoupil, ačkoliv Viri z jeho zachmuřeného výrazu poznala, že se mu to vůbec nezamlouvá.

„Pospěš si,“ řekl nakonec a vykročil zpátky k výtahu. „Někdo si určitě všimne, že jsem sem jel s tebou, a podle protokolu na to upozorní kapitána Farrowa.“

Viri přikývla na znamení, že rozumí. *Technicky* vzato možná nedělala nic nezákonného, ale rozhodně porušila několik nepsaných pravidel.

„Půjdu je zdržet,“ nabídl se Soren a trhl bradou k řídicímu panelu v kabině výtahu. „K návratu nahoru mě nebudeš potřebovat – prostě zmáčkni tlačítko jako normálně.“ Vzápětí mu ztvrdl pohled. „Nemusím tě varovat, že Ashton je nebezpečný. Nedávej mu žádné informace o sobě, nic mu neslibuj. S vrahy nevyjednáváme. Jestli bude ochotný mluvit, zjisti, co můžeš, a nech ho tu hnít, jak si zaslouží.“

„Neboj se, Sore,“ odpověděla Viri. Snažila se tvářit sebevědomě, ačkoliv cítila, jak se jí svírá žaludek. „Vím, co dělám.“

Lhala, ale Soren jen přikývl. „Až tu skončíš, přijď za mnou, ať vím, že jsi v pořádku.“

Než stačila odpovědět, dveře výtahu se zavřely a Soren jí zmizel z očí.

Dopřála si vteřinu, aby se obrnila, a podívala se do chodby se skalními stěnami. Uvažovala, jestli to zvládne, ačkoliv zároveň věděla, že *musí*. I kdyby Reeve odmítl mluvit, potřebovala se mu podívat do očí a zjistit, jestli v nich je nějaká stopa po osobě, již kdysi znala. Rozumem chápala, že jedenáctiletý chlapec z jejího dětství je pryč a nahradil ho osmnáctiletý zabiják, ale dokud to neuvidí na vlastní oči, nikdy tomu doopravdy neuvěří.

S vědomím, že každou minutou, během níž bude odkládat další kroky, riskuje odhalení, se vydala do slabě osvětlené chodby. S každým kro-

kem budovala ve své mysli hradbu, cihlu po cihle. Ať se při setkání stane cokoliv, nedovolí, aby se jí Reeve dostal pod kůži. I ona teď byla někdo úplně jiný než bezstarostná desetiletá dívka, kterou znal. Po tolika letech se setkávali v podstatě jako cizinci. A opravdu jimi *byli*, aspoň pokud šlo o ni. Reeve se stal požíračem, ona lovkyní. Byli zapříisáhlí nepřátelé, teď a navždy. Nic víc.

I tak jí ale srdce bušilo čím dál rychleji, když mýjela prázdné cely, a kolem každého rohu procházela s rostoucím napětím. Pořád nicméně nezažnamenala žádné známky života. Pokračovala v chůzi hlouběji a hlouběji do útrob hory, žaludek stažený očekáváním.

Už začínala uvažovat, jestli se Soren nespletl a Reeve není na jiném patře, když tu se stálouče rozzářily o něco jasněji a ona uviděla poslední celu na konci chodby.

S jistotou, že to je ta správná, se zhluboka nadechla, aby se uklidnila, narovнала ramena a došla k prosklené stěně cely. Stejně jako všechny ostatní na tomto podlaží byla rozumně velká, s dostatkem prostoru na tenkou matraci položenou na kamenné desce, a dokonce místem, kde se vězeň mohl věnovat osobní hygieně. Obecné rozvržení bylo stejné jako u cel na vyšších patrech. I zde chyběly kovové mříže, u nichž by hrozilo, že ve vlhku zrezivějí. Místo toho dělila Viri od Reevea Ashtona jen čirá bariéra v podobě skleněné stěny, takže ho okamžitě uviděla, poprvé po sedmi dlouhých letech, jež jí od základů změnily život.

Ležérně se opíral o skalní stěnu, jako by ho netrápila jediná starost. Byl oblečený do pŕlnočně tmavého úboru a černé vlasy měl pořád stejně rozčuchané – zdálo se, že jejich přirozeností bylo vypadat jako po vichřici. I jeho oči stále připomínaly svit hvězd – nebo bouřková mračna, podle toho, jakou měl právě náladu –, ale tím podobnost s někdejšíml chlapcem končila. Oblečení mu lnulo k tělu jako tekutý inkoust a Viri stačil jediný rychlý pohled, aby zaznamenala, jak moc se změnil. Veškerá dětská měkkost zmizela a nahradily ji ostré tvary, jež se skládaly v celek, který se dal označit jedine jako umělecké dílo.

Nedalo se o něm říct, že je klasicky krásný – na to působil příliš temně a nebezpečně –, ale nepochybně se na něj pěkně dívalo. Před sedmi lety býval roztomilý chlapec, ale teď...

Teď byl ničivě přitažlivý.

Viri se nedokázala ovládnout a znovu po něm přejela pohledem, po jeho vysoké postavě, širokých ramenou i štíhlém pasu. Ruce si založil na prsou a bylo vidět, jak mu bicepsy napínají tmavou látku košile. Rukávy měl vyhrnuté, takže zahlédla šlachovitá předloktí a dozlatova opálenou kůži. Dlouhé štíhlé nohy končily obnošenými botami, jež představovaly jedinou část Reeveova těla, na niž se Viri mohla bezpečně dívat, dokud si nedodala odvalu a nezvedla zrak k jeho očím. Jakmile tak učinila, zamračila se nad domýšlivým pobavením, jež číselo z jeho stříbrného pohledu.

„Líbí se ti, co vidíš?“ zeptal se s úšklebkem.

Ta *arogance*... Viri tomu nedokázala uvěřit.

„Líbí se mi, že tě vidím za mřížemi,“ odtušila chladně. „Že jsi přesně tam, kam patříš, požírači.“

Povytlhl koutky úst. „Požírači? Proč tak formálně, Stínečku?“

Viri tato kdysi tak dobře známá přezdívka bolestně bodla u srdce, ale nedala na sobě nic znát, jen semkla rty. „Tak mi neříkej.“

Reeve sklopil pohled k jejím nohám a klidně, neuspěchaně po ní přejel očima, v nichž zářilo pobavení spolu s dalšími věcmi, jež si Viri odmítala připustit.

„Asi už nejsi tak malá, abych ti říkal podobnou zdrobnělinou,“ uznal. Hlas měl hlubší, než si pamatovala, jemně intimní a opojně přitažlivý. „A už je to dávno, cos za mnou všude chodila jako stín. Ale nemůžu si pomoci. Pořád to na tebe sedí, Viri.“

Když ji oslovil jménem, zachvěla se. Odporem a ničím jiným, protože ona rozhodně zadusila všechny další pocity, které by snad chtěly vyvřít na povrch.

Napočítala do pěti, aby se vzpamatovala. Hodlala k rozhovoru s ním přistupovat jako ke každému jinému výslechu. „Zůstaneš tu zavřený hod-

ně dlouho, ale pokud budeš spolupracovat, můžeš dostat jistá privilegia. Knihy, možnost cvičení, právo na návštěvy. Slyšela jsem, že jsi hodlal mluvit jen s jednou osobou, ale to už očividně neplatí, takže...”

„Ale platí, rozhodně to pořád platí,“ přerušil ji Reeve.

Viri na sebe ukázala. „Zjevně ne.“

Jen se na ni díval s povytaženým obočím, dokud jí nedošlo, jak to myslel.

To *ona* byla tou osobou, s níž byl ochotný mluvit.

Viri nebyla hlupačka – chápala, že je to past. Chtěl ji týrat jako kočka myš, pohrávat si s jejími emocemi pro vlastní zvrácené uspokojení. Věděl o její minulosti dost na to, aby jí dokázal způsobit větší bolest než kdokoli jiný. Sakra, přímo s ní tu minulost *prožil*, každou děsivou vteřinu, a pak ji opustil, když ho potřebovala nejvíc. Jestli si chce hrát, budiž, ona vydrží všechno, co proti ní použije – a při tom sama získá, co potřebuje.

„V tom případě můžeme přejít rovnou k věci,“ řekla. „Jak najdu tvého pána?“

„Mého *pána*?“ Temně se zasmál. Ten zvuk se přes ni přelil jako pohlazení, takže musela odolat dalšímu zachvění. „Před nikým se neskláním, Stínečku. Nikdy jsem to nedělal a nikdy s tím nezačnu.“

Viri nad opakovaným použitím své staré přezdívky zaskřípala zuby, ale nehodlala se zabývat podružnostmi. „Kde je Pastor požiračů? Jak ho...”

Reeve ji přerušil hlasitým zívnutím a přestal se opírat o stěnu. „Čekal jsem na tebe hodiny, víš?“ Protáhl si ruce nad hlavou. Košile se mu zvedla natolik, aby Viri zahlédla, jak se mu zatínají břišní svaly. „Ani nevím, kdo zuřil víc, když jsem přednesl svou žádost – jestli vážený kapitán Nox Custodia, nebo tvá úplně stejně hrozivá lovecká šéfka. Mimochodem, jak jí říkáš? Ctěná náčelnice? Generálko? Vaše Veličenstvo?“ Pousmál se. „Vlastně moment, zapomněl jsem, že to poslední oslovení patří tvé drahé konzulce.“

Viri si nevšímala jeho rýpnutí do Sarielle. „Moje *šéfka* je pro tebe velitelka Rothová,“ odpověděla stroze. Ta slova jí samotné zněla divně. Darik

chtěl, aby ho strážní oslovovali hodností, ale Meera si nepotrpěla na formality. „Teď odpověz na moje otázky.“

Reeve si odfrkl. „A kde je všechna zábava?“

„Tohle nemá být zábava, Reeve,“ procedila Viri skrz stisknuté zuby. Rychle jí docházela trpělivost.

Z očí mu vyšlehl blesk, když ho poprvé po letech oslovila jménem, ale hned se zase vrátil k přezírávému pobavení. „Pojďme uzavřít dohodu,“ řekl a přiblížil se ke skleněné stěně, takže teď stál těsně před Viri.

„Žádné dohody,“ odpověděla pevně.

Nevšímal si jí. „Zahrajeme si hru. Odpověď za odpověď.“

„Řekla jsem žádné...“

„Já začnu. Kdo ti ublížil?“

„Nebudu...“ Viri se zarazila a zamžikala. Pomalu jí došlo, na co se ptal. „Cože?“

Ukázal na její tvář a o něco úsečněji zopakoval: „Kdo. Ti. Ublížil?“

Viri zaplavil vír emocí, příliš drtivý a matoucí, než aby ho dokázala potlačit, a tak se rozhodla, že dá průchod nejsilnější z nich: *vzteku*.

„Ty, Reeve,“ odsekla. Ulevilo se jí, že se jí při tom nezlomil hlas.

Viděla, jak zaťal žvýkačí svaly, když pochopil, jak to myslela. Jeho tón nicméně zůstával stále stejně bezstarostný. „Myslím, že to bych si pamatoval. Řídím se přísnou zásadou: žádné mlácení holek. Možná jsem staromódní, ale bezduché násilí mě nijak neoslovuje.“

„Ne, jenom vraždění dětí, abys jim kradl magie,“ vyjela na něj Viri. „Na tom pochopitelně nic bezduchého není.“

Reeve neodpověděl. Jeho mlčení bylo docela výmluvné. Momentálně neměl žíly zčernalé elixenem a Viri v jeho přítomnosti nepálilo znamení na dlani, ale to znamenalo jen tolik, že nikoho nevysál v poslední době, takže v jeho těle nezbýval žádný uloupený elixen. Neměnilo se tím nic na tom, kým byl. Co *dělal*. Požírači byli jako narkomani – jakmile jednou podlehli svodům cizí magie, nikdy po ní nepřestali prahnout. Reeve se nijak nelišil od ostatních.

„Žádná pádná odpověď?“ ušklíbla se. „Nebudeš obhajovat svoji volbu vraždit děti?“

Reeve si spustil rukávy a znovu je vyhrnul. Nepospíchal s odpovědí. „Požírači můžou odebírat elixen i z dospělých.“ Zadíval se jí do očí. „To víš líp než kdokoliv jiný.“

Vzedmul se v ní zármutek, ale potlačila ho, jak nejrychleji dokázala, a přidala do hradby ve svém nitru další cihly. Nehodlala připustit, aby ji zaplavily vzpomínky. „Nejde o to, jestli *můžete*, ale jestli to *děláte*,“ odtušila. „Lidem starším čtrnácti let nezbyvá dost elixenu, abyste o ně měli zájem.“

„Možná by sis o tom mohla s někým promluvit, *lovkyně*,“ popíchl ji. „Přesvědčit je, ať změni zákony a zvýší věk pro obřad Poskytnutí. Potom se požíračům otevře širší výběr. Pokud ti jde jenom o děti, měl by to být solidní argument.“

Viri se na něj znechuceně podívala, aby mu dala jasně najevo, co si o jeho nápadu myslí. Poskytnutí – obřad, při němž děti ve věku čtrnácti let či mladší odevzdávají svou magii, aby napájela obelisky chránící město před černou mlhou – byl jedinou věcí, která víceméně zaručovala ochranu před požírači. Lidskému tělu stačila k přežití pouhá špetka elixenu, a právě ta jim po Poskytnutí zůstávala. Bylo jí příliš málo, než aby lákala požírače, a tím výrazně snižovala hrozbu napadení. Zároveň se tím držel na uzdě počet požíračů, protože museli být ochotní útočit výhradně na děti – a *vraždit* je –, aby se vůbec vydali na temnou cestu odsávání magie. Na něco takového měl žaludek jen málokdo, ale ti, kdo ano...

Požírači byli netvoři.

Všichni.

A ačkoliv Viri chtěla v Reeveovi vidět nevinného chlapce, kterého kdy-
si znala, nešlo to. Protože ten chlapec byl pryč.

Jednou provždy.

„Dost zdržování,“ zavrčela a přiblížila se ke sklu. „Odpověděla jsem na tvou otázku, teď je řada na tobě. Kde je Pastor?“

Reeve naklonil hlavu ke straně. „Ve skutečnosti jsi na mou otázku neodpověděla. Oba víme, že jsi odpověděla na jinou. A to znamená, že jsem pořád na řadě já.“

Viri pleskla rukama do skleněné stěny a nevšímal si stípnutí magie potlačující elixen pod dlaněmi – standardní vybavení cel v Podzámku. „Nebudu hrát tvoje hry, Reeve. Řekni mi, co chci vědět, nebo odejdu. Mně je to jedno.“

„Nikdy jsi neuměla lhát.“ Zazubil se. „Je příjemné vidět, že některé věci se nemění.“

Viri se rozhodla, že nabourá jeho sebevědomí. Otočila se na podpatku a vykročila pryč. V duchu se modlila, aby neprohlédl, že blafuje. Téměř klopýtla úlevou, když za sebou uslyšela jeho tiché „počkej“, a zastavila se, aby se ohlédla přes rameno.

„Budeš konečně spolupracovat?“ zeptala se. „Nebo chceš dál plýtvat mým časem?“

„Čas je pouhý konstrukt, takže jeho ‚plýtvání‘ je otázkou interpretace.“ Když se začala znovu odvracet, rychle dodal: „Ale na tvou otázku odpovídám ano. Na tu o spolupráci. Naštěstí pro tebe je to moje slovo dne.“

Viri si byla jistá, že toho bude litovat, ale vrátila se k cele. Poklepávala nohou a vyčkávavě ho probodávala pohledem. „Takže?“

Reeve si zasunul ruce do kapes a zhoupł se na špičky. Za daných okolností působil až příliš uvolněně. „Chceš vědět, kde je Pastor požíračů?“

„Ano,“ vyštěkla Viri. „Ptala jsem se na to jenom asi tisíckrát.“

Zacukaly mu rty. „Ta tvoje dramatická. Ta mi chyběla.“

Viri ucítila bodnutí bolesti, kterou ale rychle nahradila zlost. „Máš tři vteřiny, a pak zase odejdu. Tentokrát nadobro. Jedna. Dva...“

„Bývala jsi trpělivější,“ prohlásil Reeve, jako kdyby to byla ona, kdo se chová nesnesitelně. „Ale dobře. Chceš odpověď? Povím ti všechno, co o Pastorovi vím. Dokonce ani nebudu vyžadovat, abychom pokračovali v naší hře – ty se budeš jenom ptát a já odpovídat. Takhle to chceš?“

Viri potlačila naději, která se v ní probouzela – zachytila vypočítavý výraz, jenž přeletěl Reeveovi po otravně krásném obličejí.

„Mám jenom jednu malou podmínku,“ pokračoval, vytáhl ruku z kapsy a prohlédl si nehty. Při tom pohybu se mu ve světle zaleskl prsten na prostředníku, černý jako onyx a pokrytý stříbrnými runami. V dětství nikdy nenosil šperky – to byla další z milionu věcí, které se od té doby změnily.

„Rozhlédni se,“ vyzvala ho Viri a ovládla nutkání vejít do cely a zatrást s ním, aby přišel k rozumu. „Nejsi v postavení, abys vznášel nějaké požadavky.“

„Tak to považuj za novou hru.“ Reeve spustil ruku a zadíval se na ni. Jeho oči připomínaly bouřková mračna, když dodal: „Dostaň mě odtud, a já ti řeknu všechno, co chceš. To je má nabídka, Viri – moje svoboda za tvoje odpovědi.“

Dlouhou chvíli na něj jen zírala, ale pak se proti své vůli rozesmála. Šlo o hořký smích beze stopy po pobavení.

„Užij si zbytek života v cele, Reeve,“ řekla a odvrátila se. „Nebo si ho neužívej. Je mi to fuk.“

Nedala mu příležitost k odpovědi a vykročila chodbou pryč, tentokrát bez zastavování. I tak ale slyšela, co za ní volá – jeho slova se odrážela ozvěnou od skalních stěn a zněla jí v uších.

„Oba víme, že jsem tvojí jedinou nadějí na to ho najít. Až si to rozmyslíš, přijď za mnou.“

Viri sevřela rty a přiměla se jít dál. Nedopřeje mu to zadostiučinění, aby viděl, jak moc ji jeho nabídka zasáhla – a jaké pokušení pro ni představuje. Věděla ale, že ji nesmí přijmout. Byl požírač a požírači byli lháři. Ať říkal cokoli, nemohla mu věřit.

Zlobila se sama na sebe za to, že si myslela, že by jejich setkání mohlo proběhnout jinak, i za tu jiskřičku naděje, kterou nedokázala potlačit – a která teď dočista uhasla. Došla k výtahu ponořená do vlastních myšlenek a začala vyjíždět zpátky k noxskému ústředí. Bylo zjevné, že Reeve

nehodlá spolupracovat. Místo toho pracoval na plánu útěku – a jeho plán spočíval v tom, že k tomu využije *ji*.

Viri ho potichu proklela. Měla špatnou náladu – dokonce tak špatnou, že když kabina zpomalila, rozhodla se, že oznámí Sorenovi, že se v pořádku vrátila, a pak půjde rovnou na povrch, aby upustila páru tím, co uměla ze všeho nejlíp: pronásledováním požíračů.

Plány se však změnily v okamžiku, kdy se dveře výtahu otevřely.

Protože před ní stála Meera s rukama v bok a zachmuřeným obličejem. Přímo ve Virině mysli zazněl její pokyn: „*Pojď do mé kanceláře. Hned.*“

Cech lovců sídlil hned nad centrálou Nox Custodia – dost blízko na to, Caby sdíleli stejný výtah a portál –, a Viri tedy ani nemusela opouštět kabinu. Meera se k ní připojila. Ve výtahu panovalo takové napětí, že se Viri ulevilo, když se dveře konečně otevřely a před ní se objevila známá chodba dlážděná tmavě zeleným mramorem.

Na rozdíl od strážných neměli lovci jednotlivé pracovní stoly, protože se téměř neustále pohybovali po městě a chytali požírače. Sídlo cechu navštěvovali jen kvůli výcviku, schůzkám a zkouškám. Kdykoliv dopadli požírače, předali ho strážným, kteří ho zapsali a vyřídili papírování. Viri to dokonale vyhovovalo, protože nesnášela vysedávání za stolem. Potřebovala se hýbat, ne být jako lapená v pasti na jednom místě – a to platilo pro všechny stránky jejího života.

Právě teď si připadala *velmi* v pasti. Následovala Meeru chodbou ozářenou stáloučemi, kolem ústí dalších chodeb vedoucích do výcvikových místností, konferenčního sálu o rozměrech divadla a k několika kancelářím využívaným pro neformální setkání. Meera měla samozřejmě jako velitelka vlastní kancelář vyhloubenou do boku hory, se zapečetěnou pro-

sklenou stěnou, jež nabízela výhled na východní útesy ostrova a neklidné moře sto metrů pod nimi.

Jen co Viri vkročila do Meeřiny kanceláře, zrak jí zaletěl k oknu. Při pohledu na smrtící černou mlhu převalující se nad oceánem jí po zádech přeběhl mráz. Vzápětí uslyšela, jak si někdo odkašlal, a otočila se. Vedle mahagonového stolu v zadní části místnosti stál Darik a mračil se úplně stejně jako Meera.

Oba vůdci byli vysocí, silní a nedalo se popřít, že z nich vyzařuje autorita, ale tím jejich podobnost končila. Meera měla tmavou pleť, hnědé vlnité vlasy, nosila přiléhavý kožený úbor a bylo jí kolem pětatřiceti. Darik byl nejmíň o dvacet let starší, měl prošedivělé vlasy, bledou kůži a na sobě upnutou noxskou uniformu. Meeřiny nefritově zelené oči byly bystré a pronikavé, zatímco Darikovy černé působily vážně, téměř nepřátelsky – ačkoliv podobný přísný pohled věnoval obvykle jen Viri.

Bylo všeobecně známo, že k ní kapitán Nox Custodia cítí odpor, i když byl dost velký profesionál na to, aby osobní pocity nenarušovaly jejich pracovní styky. *Většinou.*

Všichni taky znali tragický důvod.

Vinil Viri ze smrti své dcery.

Nebyla to její chyba – dokonce se s Istrid Farrowovou nikdy ani *nepotkala*. Ale i tak měly něco společného. Protože před šestnácti a půl lety byla Istrid mladá lovkyně, kterou netrénoval nikdo jiný než Virini rodiče Jorth a Amity Solaceovi. Kromě Istrid trénovali i Meeru a obě dívky právě dokončily výcvik. Jako čerstvě zasnoubený pár vždycky lovily společně, pod dohledem Jortha a Amity – jenže jedné noci se Virini rodiče zničehonic nedostavili. Tu samou noc Meeru a Istrid překvapil požírač, bodl Meeru do hrdla a Istrid proti němu musela bojovat sama.

Nakonec se jí ho podařilo zabít – ale sama útok nepřežila.

Meera ano, ačkoliv měla natolik poškozené hrdlo, že se od toho dne musela spoléhat na kouzelný amulet, který vyrobili dávní mágové a jenž jí umožňoval oslovovat jiné lidi přímo v jejich myslích. Potřebovala mít

přítom dotyčného na dohled a ostatní jí museli odpovídat normálně, ale aspoň dokázala komunikovat.

A přežila, na rozdíl od milované snoubenky.

Od Istridiny smrti Darik nenáviděl Virinu rodinu – nejdřív její rodiče za to, že neochránili jeho dceru, a po jejich smrti Viri.

Chápala, že mu dceřina smrt zlomila srdce. Sama věděla, jaké to je, když člověk ztratí někoho blízkého. Ale občas jí s jeho neoprávněnou záští docházela trpělivost. Jestli se přes to dokázala přenést Meera, která Istrid nadevše milovala, jistě by to měl dokázat i on.

Darik nicméně neustále odmítal zakopat válečnou sekeru. Dokonce i teď Viri četla v jeho očích a zaťatých žvýkacích svalech nepřátelství. Oplatila mu pohled, a když zlostně ukázal prstem na židli před Meeřiným stolem, přešla k němu a posadila se. Připravovala se na kázání, které ji jistě čekalo.

Usoudila, že nejlepší bude rovnou přejít do protiútoků, a tak počkala, až se usadí i Meera, a spustila: „Nechtěl by mi někdo z vás něco říct?“

Meera povytáhla obočí a prostřednictvím amuletu se zeptala: „*Něco, co bychom měli my říct tobě?*“

„Mhm.“ Viri si smetla smítko z pláště. „Napovím vám. Když je zatčena pravá ruka Pastora požíračů a prohlásí, že bude mluvit jen s jedinou osobou, možná by bylo dobré to té osobě oznámit.“

Meeře přeletěl po obličejí provinilý výraz, ale Darikovy černé oči zůstávaly stále stejně přísné.

„Existují předem domluvené postupy, Solaceová,“ pronesl noxský kapitán. „To jistě víš.“

Viri se podívala na svou trenérku a mírně ji potěšil náznak podráždění v jejích očích. Darik si potrpěl na pravidla a vštěpoval je i svým strážným. Meera měla srdce lovkyně a chápala, že některá pravidla je třeba občas porušit.

„Požírači nemají žádná práva,“ pokračoval Darik hlubokým, chraplavým hlasem. „To, že s tebou Ashton chtěl mluvit, neznamená, že jsme

museli souhlasit. Podle náležitého postupu jsme předali jeho žádost radě. Kdyby ji odsouhlasili, pak bychom přivedli tebe.“

„Oni ji zamítli?“ Viri to překvapilo. Reeveova blízkost k Pastorovi by měla stačit, aby dokonce i Sarielle chápala, jak je důležité přimět ho mluvit. Bez ohledu na to, co – nebo *koho* – budou muset do vyjednávání zahrnout. Konzulka byla sice Virina poručnice, ale i přes svou ochrannou povahu měla morální povinnost nadřazovat prospěch mnoha nad prospěch hrstky.

„*Ještě nehlasovali,*“ odpověděla Meera za Darika a s úšklebkem dodala: „*A teď už to ani nemá význam, nebo ano?*“

Viri se zavrtěla.

„Víme, že tě Archer zavedl za Ashtonem,“ řekl Darik s jasným nesouhlasem. „K ničemu se nepřiznal, ale nemá smysl to popírat.“ Do hlasu mu proniklo jasné varování. „Jeho oddanost vůči tobě ho jednou dostane do opravdového maléru.“

„Nebyla to jeho chyba,“ vyhrkla Viri bleskurychle. „Přinutila jsem ho k tomu.“

Meera si odfrkla. „*Soren Archer nedělá nic, co by dělat nechtěl. Zkus něco jiného.*“

Než Viri stačila odpovědět, znovu promluvil Darik. „Tvoji do očí bijící lhostejnost vůči pravidlům můžeme probrat později. Teď máme jen dvě otázky.“

Jenom dvě? podivila se Viri v duchu. Jí samotné jich v hlavě vířilo snad tisíc a všechny zůstávaly bez odpovědi – kvůli arogantnímu požírači uvězněnému několik pater pod ní.

Darik si opřel ruce v bok. „Proč nejvěrnější služebník Pastora žádal o rozhovor s tebou,“ odmlčel se a podezřívavě zdůraznil, „*jedině s tebou?* A co říkal?“

Viri zaváhala. Věděla, že musí být opatrná. Darik a Meera se nestali veliteli náhodou. Oba byli dostatečně vnímaví, aby poznali lež – zejména Meera, pokud šlo o Viri.

Proto se snažila držet co možná nejbliž pravdy. „Ree... Ashton mi neřekl, proč chtěl mluvit se mnou.“ To byla pravda. „Kdybych si měla tipnout, chtěl se mi vysmívat a popichovat mě.“ To byla taky pravda, jenom ne v takovém smyslu, jak si Meera a Darik mysleli.

A skutečně, Meera viditelně zjihla a přejela si prsty po široké, nepravidelné jizvě na krku. „*Kvůli tvým rodičům?*“ zeptala se.

Darikovi při zmínce o Amity a Jorthovi potemněl obličej, ale pak se zamyslel. „No jistě – Ashton určitě dobře ví všechno o tom, co se s nimi stalo. A ty jsi mezi požírači čím dál známější, takže dává smysl, že se zaměřil na tebe.“ Odmlčel se. „Ale pořád mi to připadá velice osobní. Proč ne jiný lovec? Nebo strážný? Nebo člen rady?“

Viri si přála, aby byl Darik o něco méně schopný a chytrý – nebo aby měl aspoň o něco horší intuici.

„To mi neřekl,“ zopakovala. Víc k tomu dodávat nehodlala.

„*A co tedy říkal?*“ zeptala se Meera a spojila si konečky prstů. „*Řekl něco o Pastorovi?*“

Tahle odpověď byla pro Viri snazší, být v ní pořád vyvolávala vztek. „Snažila jsem se od něj něco zjistit, ale jenom si se mnou pohrával.“ O něco tišším hlasem dodala: „Je tak arogantní, až se divím, že vydrží sám se sebou.“

„Pořádně se zamysli, Solaceová,“ naléhal Darik. „Víš jistě, že mu nic nevyklouzlo?“

Viri zavrtěla hlavou. „Nic. Jasně mi sdělil, že odpoví na moje otázky, jediné pokud...“

„*Pokud co?*“ pobídla ji Meera a předklonila se.

„Zkusil se mnou uzavřít dohodu,“ přiznala Viri. „Svobodu za předané informace.“

Oba zareagovali, jak se dalo předvídat: Meera si podrážděně povzdychla a Darik stiskl rty.

„*To není zrovna nečekané,*“ poznamenala Meera nakonec. „*Ale i tak je to krajně neuspokojivé.*“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Lovkyně stínů.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.